

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **CITY PRESSBURG, s.r.o.**, so sídlom v Bratislave, Sartorisova 14, IČO: 35 822 414, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Chabadová, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pri starej prachárni 13, IČO: 36 866 733, proti odporcovi **Doc. JUDr. L. H.**, bývajúcemu v B., zastúpenému JUDr. Milanom Fulcom, advokátom v Bratislave, Živnostenská 2, **o nariadenie predbežného opatrenia**, vedenej na Okresnom súde Bratislava I pod sp.zn. 4 C 69/2011, o dovolaní odporcu proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave z 22. augusta 2011 sp.zn. 5 Co 339/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie odporcu **o d m i e t a .**

Odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov dovolacieho konania 66,32 € na účet Advokátskej kancelárie Chabadová, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pri starej prachárni 13, do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Bratislava I uznesením z 30. mája 2011 č.k. 4 C 69/2011-57 uložil odporcovi, aby sa zdržal rušivých zásahov do realizácie práva nájmu navrhovateľa, aby vydal navrhovateľovi kľúče a umožnil vstup do nehnuteľnosti – nebytových priestorov nachádzajúcich sa v Bratislave, na M., zapísanej na liste vlastníctva č. X., v katastrálnom území S.. Navrhovateľovi uložil povinnosť do 30 dní odo dňa doručenia tohto uznesenia podať návrh o uloženie povinnosti odporcovi strpieť nerušený výkon nájomného práva navrhovateľa a o náhradu škody vzniknutej v súvislosti s rušivými zásahmi odporcu do realizácie práva nájmu navrhovateľa k vyššie špecifikovanej nehnuteľnosti. Konanie o nariadenie predbežného opatrenia v časti uloženia povinnosti odporcovi vydať navrhovateľovi hnutel'né veci, ktoré sa nachádzajú v predmete nájmu, zastavil. Súd sa stotožnil s argumentáciou navrhovateľa ohľadne potreby dočasnej a predbežnej úpravy.

Navrhovateľ v konaní o nariadenie predbežného opatrenia osvedčil danosť práva, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana, a ktorým je právo nájomcu nerušene užívať predmet nájmu v súlade s uzatvorenou zmluvou. Súd prisvedčil tvrdeniam navrhovateľa, že ak o hospodárení so spoločnou vecou rozhodli spoluvlastníci s väčšinovým podielom, platí ich rozhodnutie a ostatní spoluvlastníci sa mu musia podriaďovať, a ktoré možno aplikovať na daný prípad, keď navrhovateľ uzatvoril zmluvu s podielovým spoluvlastníkom, ktorého výška spoluvlastníckeho podielu je majoritná, pričom z tohto úkonu sú zaviazaní všetci spoluvlastníci spoločne a nerozdielne. Ak dochádza k rušeniu práva nájomcu užívať predmet nájmu, čo navrhovateľ osvedčil zápisnicou o trestnom oznámení, ako aj kópiami článkov a prepismi správ z médií, existuje tu naliehavý právny záujem navrhovateľa na nariadení predbežného opatrenia, pričom konanie odporcu spôsobuje odôvodnené nebezpečenstvo hrozacej ujmy, spočívajúcej vo vzniku škody v súvislosti s podnikateľskou činnosťou navrhovateľa a s jeho pôsobením ako zamestnávateľom. Súd na základe zistených skutočností dospel k záveru, že v danom prípade sú splnené podmienky na nariadenie predbežného opatrenia. Navrhovateľ osvedčil právny záujem na nariadení predbežného opatrenia, dôvodnosť nároku, ktorému sa má poskytnúť predbežná ochrana a tiež nebezpečenstvo bezprostredne hrozacej ujmy. Z týchto dôvodov mal súd za to, že je potrebné dočasne upraviť pomery účastníkov, a preto návrhu navrhovateľa na nariadenie predbežného opatrenia vyhovel, pričom navrhovateľovi uložil v súlade s ustanovením § 76 ods. 3 O.s.p. povinnosť podať v lehote 30 dní odo dňa doručenia uznesenia o nariadení predbežného opatrenia návrh vo veci samej o povinnosti odporcu strpieť nerušený výkon nájomného práva navrhovateľa a o náhradu škody vzniknutej v súvislosti s rušivými zásahmi odporcu do práva nájmu navrhovateľa. Navrhovateľ zoberal svoj návrh späť v časti uloženia povinnosti odporcovi vydať navrhovateľovi hnutelné veci, nachádzajúce sa v predmete nájmu, preto súd v súlade s ustanovením § 96 ods. 1 O.s.p. v tejto časti konanie o nariadenie predbežného opatrenia zastavil.

Krajský súd v Bratislave na odvolanie odporcu uznesením z 22. augusta 2011 sp.zn. 5 Co 339/2011 uznesenie súdu prvého stupňa v napadnutej časti ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. V celom rozsahu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi prvostupňového súdu o splnení podmienok pre nariadenie predbežného opatrenia. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že účelom predbežného opatrenia v prejednávanej veci je dočasná úprava pomerov účastníkov, keď navrhovateľ tvrdí, že sporné nehnuteľnosti užíval na základe riadnej nájomnej zmluvy uzavretej s majoritným vlastníkom nehnuteľnosti,

v zmysle ktorej mu nájom končí k 30. novembru 2016. Odporca s tým, že predmetná nájomná zmluva je neplatná, sa predmetných nehnuteľností zmocnil a zabránil navrhovateľovi v realizácii práva nájmu. Keďže navrhovateľ v prenajatých priestoroch podnikal, odporca týmto činom narušil činnosť navrhovateľa, ktorá je nevyhnutná pre plnenie jeho povinností voči tretím osobám a obmedzil ho zároveň v jeho ekonomickej činnosti. Odvolací súd mal za to, že pri rozhodovaní o dôvodnosti žaloby vo veci samej bude potrebné riešiť viaceré zložité skutkové i právne otázky. Za tohto stavu považoval za vhodné pomery účastníkov dočasne upraviť, keďže sporný majetok je v moci odporcu, čím je sťažené podnikanie navrhovateľa, ktorý pre svoju činnosť prenajaté priestory bezprostredne potrebuje. Uviedol, že vydaným predbežným opatrením by sa nemal navodiť nezvratný stav. Jeho vydaním sa nezakladá situácia, ktorá by v prípade, že navrhovateľ nebude v spore úspešný, znemožňovalo obnovenie pôvodného stavu. Na druhej strane ak by pomery účastníkov upravené neboli, navrhovateľovi hrozí vznik závažnej majetkovej ujmy a obmedzenia v jeho ekonomickej činnosti. K námietke odporcu uvádzanej v odvolaní týkajúcej sa osvedčenia samotného nároku aspoň v miere nevyhnutnej pre nariadenie predbežného opatrenia, mal odvolací súd za to, že táto podmienka splnená bola. Navrhovateľ osvedčil svoj nárok nájomnou zmluvou, ktorej existenciu nepopiera ani odporca. To, že odporcovo vlastnícke právo je chránené Ústavou SR ešte neznamená, že ostatní účastníci právnych vzťahov môžu byť vystavení vlastníckej svojvôli. Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkami odporcu ohľadne neurčitosti a nepresnosti výroku predbežného opatrenia. Mal za to, že výrok rozhodnutia je formulovaný tak, že je z neho zrejmé, čo má odporca vykonať. Nehnuteľnosť, ktorej sa predbežné opatrenie týka, je špecifikovaná takým spôsobom, že nemôže dôjsť k jej zámene a pokiaľ bola uložená povinnosť vydania kľúčov od nehnuteľnosti má za to, že ide o kľúče od všetkých vchodov vedúcich do nehnuteľnosti.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal dovolanie odporca, ktorý navrhol uznesenie odvolacieho súdu, ako aj uznesenie súdu prvého stupňa, zrušiť. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O.s.p., tvrdiac, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a bolo porušené jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu podľa č. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd. Za takú vadu označil skutočnosť, že rozhodnutie odvolacieho súdu mu nebolo riadne a účinne doručené. Mal za to, že súd prvého stupňa pri doručovaní napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu závažným spôsobom

pochybil, keď mu napadnuté rozhodnutie doručil dňa 20. októbra 2011 fikciou doručenia podľa ustanovenia § 46 ods. 2 posledná veta O.s.p., na adresu jeho pôvodného bydliska na V., napriek tomu, že sa na nej v čase doručovania napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu už dlhšiu dobu nezdržiaval, keďže od 7. mája 2011 sa zdržiava na adrese svojho terajšieho bydliska na M., čo robí doručenie napadnutého rozhodnutia odporcovi neúčinným. Za nezákonný a svojvoľný považoval tiež postup prvostupňového súdu, ktorý ho vyzval, aby preukázal, že sa v čase doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu na adrese pôvodného bydliska nezdržiaval. Taktiež mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu trpí nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, nakoľko sa odvolací súd nevysporiadal s jeho námietkami týkajúcimi sa neurčitosti a nepresnosti výroku predbežného opatrenia, t.j. jeho materiálnej nevykonateľnosti, resp. len konštatoval, že z výroku predbežného opatrenia je zrejmé, čo má odporca vykonať, pretože nehnuteľnosť, ktorej sa predbežné opatrenie týka, je špecifikovaná tak, že nemôže dôjsť k jej zámene a pokiaľ bola odporcovi uložená povinnosť vydania kľúčov odvolací súd mal bez ďalšieho za to, že ide o kľúče od všetkých vchodov vedúcich do nehnuteľnosti. Podľa názoru odporcu exekúcia vykonaná na základe predbežného opatrenia, ktorého výrok je nepresný a neurčitý do takej miery, že z neho nie je možné jednoznačne zistiť, či je odporca povinný umožniť navrhovateľovi vstup len do nebytových priestorov nehnuteľnosti a vydať kľúče len od týchto priestorov, alebo umožniť vstup a vydať kľúče od nehnuteľnosti ako celku, musí bez ďalšieho zasiahnuť do vlastníckeho práva odporcu zaručeného čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ale najmä do práva odporcu na nedotknuteľnosť obydlia zaručeného čl. 21 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. V dôvodoch dovolania podrobne rozoberal skutkový a právny stav veci.

Navrhovateľ považoval dovolanie odporcu za dovolanie podané po lehote a navrhol ho odmietnuť. Zároveň si uplatnil trovy dovolacieho konania vo výške 66,32 €. Mal za to, že zápis trvalého bydliska v občianskom preukaze neznamená, že osoba sa na danej adrese aj zdržiava. Odporca podľa názoru navrhovateľa účinky doručenia kvalifikovane nespochybnil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr to, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 3 O.s.p.) dospel

k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p. dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Pokiaľ dovolanie smeruje proti uzneseniu odvolacieho súdu, je tento opravný prostriedok prípustný, ak je ním napadnuté zmeňujúce uznesenie odvolacieho súdu (§ 239 ods. 1 písm. a/ O.s.p.) alebo ak odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdnemu dvoru Európskych spoločenstiev na zaujatie stanoviska (§ 239 ods. 1 písm. b/ veta prvá O.s.p.). Podľa § 239 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a/ odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b/ ide o uznesenie o návrhu na zastavenie výkonu rozhodnutia na podklade cudzozemského rozhodnutia, c/ ide o uznesenie o uznaní (neuznaní) cudzieho rozhodnutia alebo o jeho vyhlásení za vykonateľné (nevykonateľné) na území Slovenskej republiky.

Podľa doslovného znenia § 239 ods. 3 O.s.p. však ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Nakoľko je v prejednávanej veci dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu o predbežnom opatrení, ktoré vykazuje znaky jedného z tých rozhodnutí, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 239 ods. 3 O.s.p. ako rozhodnutia, kde dovolanie nie je prípustné, je nepochybné, že prípustnosť dovolania odporcu z ustanovenia § 239 O.s.p. nemožno vyvodiť.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1, veta druhá O.s.p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 O.s.p. (či už to účastník namieta alebo nie) neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu podľa § 239 O.s.p., ale

sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (ide tu o nedostatok právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, ak sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo nesprávne obsadeným súdom). Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

So zreteľom na dovolateľom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu súdom bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať sa v zmysle uvedeného ustanovenia rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky : 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení pojem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že súdy pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupovali v súlade s právnymi predpismi

a dovolateľovi neznemožnili uplatniť procesné práva priznané mu právnym poriadkom na zabezpečenie jeho práv a oprávnených záujmov.

Dovolateľ v súvislosti s tvrdením procesnej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. namieta porušenie jeho práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa č. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len ústavy), každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd), ak súd koná vo veci uplatnenia práva osoby určenej v čl. 46 ods. 1 ústavy inak ako v rozsahu a spôsobom predpísaným zákonom, porušuje ústavou zaručené právo na súdnu ochranu (I. ÚS 4/94).

Citovaný čl. 46 ods. 1 ústavy (podobne aj čl. 6 ods. 1 dohovoru) je primárnou ústavnou bázou pre zákonom upravené konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky príslušných na poskytovanie právnej ochrany, a tým aj „bránou“ do ústavnej úpravy jednotlivých aspektov práva na súdnu a inú právnu ochranu, zakotvených v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy (čl. 46 až 50 ústavy) normujúcich rámec, v ktorom je možné domáhať sa jeho rešpektovania (m. m. I. ÚS 22/03).

Obsah práva na súdnu ochranu v čl. 46 ods. 1 ústavy nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní. Jeho obsahom je i zákonom upravené relevantné konanie súdov. Každé konanie súdu, ktoré je v rozpore so zákonom, je porušením ústavou zaručeného práva na súdnu ochranu (I. ÚS 26/94). K odňatiu práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy preto dochádza

aj vtedy, ak sa niekto („každý“) domáha svojho práv na súde, ale súdna ochrana tomuto právu nie je priznaná, alebo nemôže byť priznaná v dôsledku konania súdu, ktoré je v rozpore so zákonom (porovnaj III. ÚS 7/08).

Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (napr. II. ÚS 383/06).

K odňatiu možnosti dovolateľa pred súdom konať a k porušeniu práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces malo podľa jeho názoru dôjsť tým, že mu rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo riadne a účinne doručené.

Podľa § 47 ods. 1 O.s.p. do vlastných rúk treba doručiť písomnosti, pri ktorých tak ustanovuje zákon, a iné písomnosti, ak to nariadi súd.

Ak nebol adresát písomnosti, ktorá sa má doručiť do vlastných rúk, zastihnutý, hoci sa v mieste doručenia zdržuje, doručovateľ ho vhodným spôsobom upovedomí, že mu zásielku príde doručiť znovu v deň a hodinu uvedenú v oznámení. Ak zostane i nový pokus o doručenie bezvýsledným, uloží doručovateľ písomnosť na pošte alebo na orgáne obce a adresáta o tom vhodným spôsobom upovedomí. Ak si adresát zásielku počas jej uloženia nevyzdvihne, považuje sa deň, kedy bola zásielka vrátená súdu za deň doručenia, i keď sa adresát o tom nedozvedel (§ 47 ods. 2 O.s.p.).

Z obsahu spisu dovolací súd zistil, že napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu bolo odporcovi doručované prostredníctvom pošty (č.l. 124 spisu), zásielka sa však 20. októbra 2011 vrátila prvostupňovému súdu s poznámkou „neprevzatá v odbernej lehote“. Vychádzajúc z úpravy náhradného doručovania obsiahnutej v § 47 ods. 2 O.s.p. považoval súd prvého stupňa tento deň za deň doručenia písomnosti odporcovi. Odporca potom, ako sa dozvedel o vydaní rozhodnutia odvolacím súdom, listom z 11. októbra 2011, doručeným súdu prvého stupňa 18. októbra 2011 (č.l. 125 spisu) požiadal prvostupňový súd o doručenie rozhodnutia odvolacieho súdu na adresu jeho terajšieho bydliska v B. (na ktorej sa podľa jeho tvrdenia zdržiaval aj v čase doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu a na ktorej má od 7. mája 2011 zároveň hlásený trvalý pobyt). Na uvedenú žiadosť odporcu o doručenie

rozhodnutia odvolacieho súdu, súd prvého stupňa listom z 20. októbra 2011 vyzval odporcu, aby preukázal, že sa v čase od 28. septembra 2011 do 18. októbra 2011 (v čase doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu) nezdržoval na adrese pôvodného bydliska v B., na ktorú mu súd prvého stupňa toto rozhodnutie doručoval. Odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu (č.l. 134 spisu), zaslal dňa 23. decembra 2011 prvostupňovému súdu opakovanú žiadosť o doručenie rozhodnutia odvolacieho súdu. Dovolací súd po tom, ako mu bola vec predložená na rozhodnutie o dovolaní odporcu, v prípise z 22. novembra 2012, sp.zn. 5 Cdo 307/2012 uložil súdu prvého stupňa povinnosť doručiť rozhodnutie odvolacieho súdu odporcovi na ním uvedenú adresu. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo súdom prvého stupňa doručené odporcovi (na adresu B.) dňa 21. januára 2013 a jeho právnenému zástupcovi dňa 3. januára 2013.

Dovolací súd na základe uvedeného dospel k záveru, že súd prvého stupňa nepostupoval správne, keď napriek oznámeniu odporcu, že sa na adrese jeho pôvodného bydliska v B., už dlhšiu dobu nezdržoval a jeho žiadosti o doručenie rozhodnutia odvolacieho súdu na adresu jeho terajšieho bydliska v B. (kde sa zdržiava od 7. mája 2011), toto rozhodnutie odporcovi na uvedenú adresu nedoručil. Doručenie uznesenia odporcovi na adresu jeho pôvodného bydliska nemalo účinky riadneho doručenia. Až jeho doručenie na adresu B. vyvolalo procesnoprávne účinky tak z hľadiska právoplatnosti a vykonateľnosti rozhodnutia, ako aj z hľadiska možnosti odporcu napadnúť ho dovolaním. Odporcom vytýkaná vada v doručovaní, k náprave ktorej došlo dodatočným riadnym doručením, nemá v danom prípade znaky (a ani negatívne dopady na realizáciu procesných oprávnení), ktoré má vada konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Dovolací súd po preštudovaní spisu dospel k záveru, že nie je dôvodná ani námietka odporcu o nedostatočnej odôvodnenosti uznesenia odvolacieho súdu a nevysporiadaní sa s jeho námietkami týkajúcimi sa neurčitosti a nepresnosti výroku predbežného opatrenia, t.j. jeho materiálnej nevykonateľnosti. V zmysle ustanovenia § 167 ods. 2 O.s.p. sa § 157 ods. 2 O.s.p. o náležitostiach odôvodnenia rozsudku použije pre uznesenie primerane. Táto primeranosť znamená, že pri uznesení o nariadení predbežného opatrenia, aj s prihliadnutím na dočasnosť takéhoto rozhodnutia, je z hľadiska náležitostí jeho odôvodnenia postačujúce stručné vysvetlenie, prečo súd rozhodol tak ako rozhodol. Tento záver podporuje aj znenie § 76 ods. 4 O.s.p., podľa ktorého, že ak súd návrhu na nariadenie predbežného opatrenia v celom rozsahu vyhovie a stotožňuje sa so skutkovými a právnymi dôvodmi návrhu

na nariadenie predbežného opatrenia, súd to skonštatuje v odôvodnení a ďalšie dôvody nemusí uvádzať.

V prejednávanej veci podľa názoru dovolacieho súdu uznesenie odvolacieho súdu požiadavku riadneho a dostatočného odôvodnenia spĺňa. Je z neho zrejmé, prečo odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa potvrdil, a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Odvolací súd sa tiež v dostatočnom rozsahu zaoberal námietkami odporcu uvedenými v odvolaní, vrátane námietok týkajúcich sa neurčitosti a nepresnosti výroku predbežného opatrenia. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekonformné, pretože odvolací súd sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

Kritériom pre posúdenie (ne)preskúmateľnosti rozhodnutia nie je len splnenie náležitostí odôvodnenia rozhodnutia ustanovených zákonom (§ 76 ods. 4 O.s.p., § 157 ods. 2 O.s.p.), ale aj jeho výroku, ktorý sám osebe ale aj v nadväznosti na dôvody rozhodnutia má spĺňať zákonnú požiadavku každého právneho úkonu – a to jeho určitosť – táto napokon dopadá tiež na jeho vykonateľnosť.

Dovolateľ namieta určitosť výroku nariadeného predbežného opatrenia z dôvodu, že z neho nie je možné jednoznačne zistiť, či je odporca povinný umožniť navrhovateľovi vstup len do nebytových priestorov nehnuteľnosti a vydať kľúče len od týchto priestorov, alebo umožniť vstup a vydať kľúče od nehnuteľnosti ako celku, čím spochybňuje jeho materiálnu vykonateľnosť. Materiálnym predpokladom vykonateľnosti súdneho rozhodnutia je jeho obsahová určitosť (porovnaj napr. R 21/1981, str. 161; R 27/1984, str. 130). Výrok uznesenia o nariadení predbežného opatrenia uložil odporcovi, aby sa zdržal rušivých zásahov do realizácie práva nájmu navrhovateľa, aby vydal navrhovateľovi kľúče a umožnil vstup do nehnuteľnosti – nebytových priestorov nachádzajúcich sa v B., zapísanej na liste vlastníctva č. X., v katastrálnom území S.. Vymedzenie miesta, na ktoré sa povinnosť uložená predbežným opatrením vzťahuje - nebytové priestory nachádzajúce sa v B., zapísané na liste vlastníctva č. X., v katastrálnom území S. je dostatočne určité a toto miesto je objektívne rozpoznateľné, teda nezameniteľne konkretizované od iných miest.

Vzhľadom na uvedené možno zhrnúť, že v danom prípade prípustnosť dovolania odporcu nemožno vyvodit' ani z ustanovenia § 239 O.s.p., a ani z ustanovenia § 237 O.s.p.

Keďže v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 239 O.s.p. prípustné a vady uvedené v § 237 O.s.p. neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie odporcu ako neprípustné podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. S poukazom na právnu úpravu dovolacieho konania nezaoberal sa napadnutým rozhodnutím odvolacieho súdu z hľadiska jeho vecnej správnosti.

V dovolacom konaní úspešnému navrhovateľovi vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti odporcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd mu priznal náhradu trov dovolacieho konania za úkon právnej služby vo výške 66,32 € (za jeden úkon právne pomoci- vyjadrenie k dovolaniu z 22.októbra 2012, vrátane režijného paušálu), ktoré zaviazal zaplatiť odporcu na účet právneho zástupcu navrhovateľa do troch dní.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. januára 2014

JUDr. Vladimír Magura, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Falbová